

8. Věřím v Ducha Svatého

Těmito slovy začíná třetí článek vyznání víry, který katoličtí i evangeličtí křesťané věří stejným způsobem. Ve svém prostém nedogmatickém způsobu je apoštolské vyznání víry výrazem křesťanské víry. Zde se ještě nesetkáváme s teologickým hloubáním. Není tu ještě žádná »Transtulttanciace« (přeměna podstaty chleba a vína v tělo a krev Kristovu!), ani Luteránského učení o »Consubstanciaci«¹⁾. Rozum se tu ještě nezmocnil křesťanského zvěstování, aby je ovládl.

Netrvalo to však dlouho a obraz se změnil v něco jiného. Od té doby, kdy také církve **poskytly rozumu vládnoucí místo**, vládne právě na místě, vládne tam, kde by ho nejméně tušili **v teologii**.

To může ovšem poznat jen ten, komu byly oči otevřeny Poselstvím Grálu. Následující poukaz má povzbudit k uvažování a dodat odvalu, aby každý sám začal bádát ve Slově Pravdy.

Rozum nikdy nebude schopen, aby pochopil zjevení Boží v bibli. Když se o to přece jen pokusí, aby se zmocnil tohoto zjevení, pak skončí v nejasnostech a rozporech.

Je to zvláštní, že teologie je často téměř pyšná, když může takové rozpory a paradoxie vydávat za poslední vrchol moudrosti. Snad se domnívá, že právě tím dokázala, že rozum není vůbec schopen, aby pochopil zjevení. Ale právě ve způsobu, jakým se teologie snaží podat tento důkaz, ukazuje sama příliš zřetelně, že při tom sama slouží jen rozumu. Neboť místo toho, aby považovala tyto antinomie²⁾ za vážné znamení, za výstražný signál, který velmi zřetelně upozorňuje, že se nalézá na nesprávné cestě, přijímá je úplně klidně a považuje je dokonce za potvrzení svých vlastních názorů. A přece všude, kde teologická bádání narazí na rozpory a paradoxie, museli by si teologové říci, že tu přece nemůže něco souhlasit, a že se tedy bádání dostalo na falešnou cestu. Neboť Bůh od nás ve svých zjeveních přece nikdy neřádá, abychom přijímali rozpory nebo nejasnosti. Zajisté, že jsou to pro nás Božská tajemství, do nichž nikdy nepronikneme i když v bibli se také píše:

»Neboť Duch zpytuje všechny věci i hlubokosti Božské.«.

Myslím zde jako příklad Trojici, na počátek stvoření, nebo na to, jak se Slovo Boží stalo člověkem, poněvadž začátek všech těchto událostí se odehrál v Božském!³⁾

Jakmile narazíme na antinomie, je tím dosvědčeno, že se ve svém bádání nedáváme vést již duchem, nýbrž rozumem.

Apostolikum je ctihodné svědectví víry našich otců. Daleko převyšuje svou hloubkou a pravdivostí všechna pozdější vyznání. Neboť můžeme říct, že v tomto nejstarším vyznání vznikají církve. Kristovo Poselství nebylo ještě znetvořeno a zfalšováno nadvládou rozumu. Jen na některých místech musí být toto vyznání opraveno, co jako nesprávné se vloudilo již i sem. Zmiňuji se tu o těch bodech:

1) »Narozen z Marie Panny«. Tato slova jsou správná a mohou tak zůstat, jestliže pod slovem »panna« rozumíme ženu, která dosud nikdy nebyla matkou.⁴⁾

2) »Vzkříšení těla z masa a krve«. Apoštol Pavel píše v 1. listu Korintským 15, 50:

»Chci říci to, bratři, že člověk, jak je, nemůže míti podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném.«

3) Poukazuji konečně na to, že slova na konci druhého článku: »Přijde soudit živé i mrtvé.«, nutno vztahovat na Syna Člověka.

»Věřím v Ducha Svatého.«

Tak zní vyznání veškerého křesťanstva při všech bohoslužbách, když se od oltáře předčítá apostolikum. A nyní nám praví Poselství Grálu:

»Co je Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohému jasné.«

S tím také souvisí, že průběhem dějin následoval jeden církevní rozkol za druhým. Stačí, že si vzpomeneme na spor o slovo »Filioque«. (Duch Svatý vychází od Otce »A« od Syna. Tento dodatek východní církev odmítá, který vedle mnoha jiných náboženských diferencí vedl k rozkolu a odštěpení církve východní od západní - 1054).

Lutherův boj proti Papeži a koncilu, kteří považovali jako za nejvyšší autoritu uznání svého výkladu Písmo, byl možný jen tehdy, když Luther byl přesvědčen, že Duch Svatý může umožnit pochopení Písma také jednotlivci. To bylo ovšem v protikladu s církevně schváleným výkladem a vysvětlováním.

Katolická církev neměla porozumění pro toto stanovisko a dala Luthera do klatby. Tak došlo k novému rozkolu. Ale poněvadž reformátoři nebyli také mezi sebou jednotní v pochopení Písma, následovaly další rozkoly. Luther pravil ku Zwinglimu a jeho přátelům:

»Náš duch a váš duch se spolu nerýmují a je jasno, že nemáme jednoho ducha. Neboť to nemůže být jeden duch, když na jednom místě se Kristovým slovům prostě věří, a na druhém místě se tatáž slova hanobí, popírají, obviňují ze lži a napadají nejrouhavějšími slovy. Jak jsem již dříve řekl, poručím vás proto k soudu Božímu. Učte tak, abyste to mohli před Bohem zodpovídat.«⁵⁾

A takto to jde s rozpory v dějinách. Objevili se blouznivci a novokřtění, Sociniáni, staroluteránci a novější sekty.

Dějiny církve jsou tedy živým důkazem pro pravdivost úsudku v Poselství Grálu:

»Ale Duch Svatý zůstal zmateným pojmem.« Proto se musely objevovat stále nové nejasnosti a potíže.

Uprostřed tohoto zmatku s roztržitostí je nyní na zemi »**Místo Pravdy**«. **Slovo Pravdy** přebývá mezi námi.

Slovo Pravdy, nikoliv nějaké učení, které pochází od člověka! Proto také počet církví a sekt, kterých je již tolik, nebude snad rozmnožen o nějakou novou. V úvodu Poselství Grálu čteme poukaz:

»Následující Slovo **nepřináší nové náboženství**. Chce být pochodní pro všechny vážné posluchače nebo čtenáře, aby našli pravou cestu, která je povede do vytoužených výšin.«

A později se říká v jednom prohlášení spisovatele Poselství Grálu:

»**Můj cíl je duchovního druhu!** Nepřináším žádné nové náboženství, nechci založit žádnou novou církev ani nějakou sektu, nýbrž podávám ve vši jednoduchosti jasný obraz samočinného působení ve stvoření, které má v sobě Boží vůli, z čehož může člověk zřetelně poznat, které cesty jsou pro něho dobré.

Všechno, co se mi přičítá a připisuje jako mé pozemské úmysly, odmítám, poněvadž to vytrysklo z cizích pramenů a pochází to právě od těch, kteří je rozšiřují a proti mně je chtějí použít.«⁶⁾

Nechci v této krátké úvaze podat souvislé vylíčení o působení Ducha Svatého. Poselství Grálu dává přece odpověď na všechny otázky. Světlem je také chtěno, aby se každý sám snažil a namáhal, když chce dosáhnout jasnosti. Chci tu jen poukázat na některá zvláště důležitá hlediska. Ta nám mají ukázat, kde musí v první řadě nastoupit učení, nové myšlení, když je někdo ochoten naslouchat hlasu Pravdy.

1) Co církve přináší o Duchu Svatém ve třetím článku, v tom je veliká jednostrannost. Nikoliv jen vznik nového člověka ve znovuzrození! ⁷⁾ je dílem Ducha Svatého, ale také celé stvoření vzniklo skrze Něho. Neboť Duch Svatý jest

Vůle Boží!

Proto musí o NĚm být hovořeno již v prvním článku! Bible začíná slovy:

»Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. A země byla pustá a prázdná, a temnoty byly v hlubinách, a Duch Boží se vznášel nad vodami. A Bůh pravil: »Budiž Světlo!«

A bylo Světlo!«

Skrze Ducha Svatého stvořil Bůh »nebe a zemi«, pro nás neviditelné nebeské světy a viditelné pozemské světy.

V řeči Poselství Grálu: Prastvoření a pozdější stvoření, ráj a svět.

Kdo chce jen po nějakém povrchním přečtení prvních přednášek vznést proti Poselství Grálu výtku Pantheismu (Názor, že Bůh a svět jsou jedno), ukazuje tím zřetelně, že nemá ani potuchy o skutečném obsahu nového Slova. On ani netuší, že toto nové **Slovo chce lidi vést**. Vědoucí vychází při tom samozřejmě ze stanoviska mu daného stavu duchovního poznání, které u těchto pozemských lidí nalezl. Kdo toto Poselství přečetl, ten také ví, že je úplně jiné, než by všichni povrchní čtenáři chtěli tvrdit. Chybí jim důkladné zahloubání se do **celého** Poselství. Jinak by museli vědět, že v Poselství Grálu jsou přednášky o stvoření, o pádu do hříchu, o dějinách spasení, a také o modlitbě, které naprosto vylučují jakýkoliv panteismus.

Stvoření bylo stvořeno zvláštním aktem vůle a Světla, a jedině milostí Stvořitele, kterou svému dílu také každý rok uděluje znovu, je udržováno. On sám je však mimo stvoření. Následující slova z Poselství Grálu dávají nám o tom poučení:

»Svět! Když člověk používá tohoto slova, vyslovuje je často bezmyšlenkovitě, aniž by si při tom tvořil nějaký obraz, **jaký je tento svět**.

Mnozí, kteří si při tom snaží představit něco určitého, vidí v duchu nesčetná tělesa různého utváření a velikosti, spořádaná ve sluneční soustavě kroužit vesmírem po svých vykázaných cestách a drahách. Vědí, že je možno spatřovat stále nová a větší množství světových těles, čím ostřejší a dalekosáhlejší se tvoří nástroje. Průměrný člověk vezme pak za vděk slovem nekonečnost, čímž u něj vzniká omyl falešné představy. Svět není nekonečný! Je to hmotné stvoření, tedy **dílo Stvořitele**. Jako každé dílo, stojí také toto dílo **vedle Stvořitele**, a jako takové je ohraničené.

Tak zvaní pokrokoví lidé jsou často hrdí na poznání, že Bůh spočívá v celém stvoření, v každé květině, v každém kameni, že hybné přírodní síly jsou Bůh. Nazývají Bohem všechno to nezbadatelné, co cítí, ale co ve skutečnosti nelze pochopit.

Trvale působící Prasíla, věčně sám v sobě se vyvíjející zdroj síly, bezbytotné Prasevětlo. Považují se za velmi pokročilé ve vědění, že nacházejí Boha všude jako hybnou sílu, která stále působí k

dokonalosti jako k jedinému cíli vývoje a proniká vším tak, že se s ní všude setkáváme.

To však je správné jen v jistém smyslu. Setkáváme se v celém stvoření jen s Jeho vůlí, tedy s Jeho Duchem, s Jeho silou. On sám stojí vysoko nad stvořením. Hmotné stvoření bylo již svým způsobem vázáno na nezměnitelné zákony vzniku a rozkladu. Vždyť to, co nazýváme přírodními zákony, je tvůrčí vůle Boží, která trvalým působením světy tvoří a opět je ruší! Tato tvůrčí síla, tedy vůle, je jednotná v celém stvoření, k němuž patří i svět jemnohmotný a hrubohmotný jako jeden celek.

Bezpodmínečná a neposunutelná jednotnost prazákonů, tedy pravůle, přináší s sebou to, že i v nejmenším a nejnepatrnějším dění na hrubohmotné zemi odehrává se všechno vždy tak přesně, jak tomu musí být při každém dění, tedy i při největších a nejmocnějších událostech v celém stvoření, a jako i ve tvoření a vytváření samotném.

Strohá forma pravůle je prostá a jednoduchá. Jakmile ji jednou poznáme, najdeme ji pak snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost tak mnohých dějů tkví jen v tom, že do sebe mnohonásobně zasahují okliky a postranní cesty, které lidé vytvořili svým různým chtěním!

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření podrobena dokonalým Božským zákonům, které ve všem zůstávají stejné. Svět z nich také vznikl a je proto také ohraničen.

Umělec je proto například také ve svém díle. Jeho dílo je ohraničené a pomíjivé, jeho dovednost však proto ještě nikoliv. Umělec, tedy tvůrce díla, může zničit své dílo, ve kterém je jeho chtění, aniž je tím sám dotčen. Zůstává přesto vždy umělcem.

Umělce poznáváme a nacházíme v jeho díle. Stává se nám blízkým, aniž je třeba, abychom ho viděli osobně. Máme jeho díla, ve kterých je jeho chtění, a to na nás působí. Vychází nám v nich vstříc a přece může při tom žít daleko od nás.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo dávají nám odlesk poměru stvoření ke Stvořiteli.

Vezměme k tomu jako doplnění ještě následující:

»Jen Božské je nade vším stvořením.«.

Bůh sám, prapůvod všeho bytí a života jest Božský, jak již slovo samo naznačuje. Člověk je stvořen z **Jeho Ducha! Duch jest vůle Boží!** Z této vůle povstalo první stvoření. Přidržíme se přece této prosté skutečnosti, která dává možnost lepšího pochopení.

Představme si pro porovnání jednou vlastní vůli. Je to akt, ale ne kus člověka. Jinak by se musel člověk časem rozplynout ve svých mnohonásobných činech vůle. Nic by z něho nezbylo.

Nejinak také u Boha! Jeho vůle stvořila ráj!

Ale **Jeho vůle jest Duch**, který se označuje jako **»Duch Svatý«**.

Ráj byl také jen dílo Ducha, nikoliv kus Jeho samotného. V tom je již odstupnění směrem dolů. **Tvůrčí Duch Svatý, tedy živá vůle Boží**, neztratil se tedy ve svém stvoření. Také do něho nevložil kus ze sebe samého, nýbrž **zůstal zcela mimo stvoření**. To říká již bible zcela jasně a přesně slovy: **»Duch Boží vznášel se nad vodami!«**

Nikoliv tedy Bůh sám ve své vlastní osobě. To je konečně rozdíl! Člověk v sobě tedy nemá nic z Ducha Svatého, nýbrž jen z ducha, který je dílem, aktem Ducha Svatého.«

Mohu zde jen stále poukazovat na to, že každý hledající musí číst Poselství Grálu od první až do poslední věty. Ani jediná kapitola nesmí být přeskočena. Pak uvidí zodpovězeny všechny otázky, a to i takové, se kterými si čtenář bible neví rady. Kdo se však bojí této práce, ten nebude moct nikdy správně poznat Pravdu. A tím promešká hodinu, ve které mu chtěla láska Boží ještě jednou pomoci.

2) Duch Svatý je **vůle Boží**. On je dále také **»Duch Pravdy«**.⁸⁾ Proto k nám hovoří stručně a jasně, prostě a přesvědčivě, soudí a utěšuje. Zde není žádných nejasností a potíží. Jako slunce všechno ozařuje a osvěžuje, tak prozáří Světlo Pravdy každou temnotu tak, jako každou chmuru a soumrak. Jedině hloubající rozum člověka buduje stále nové překážky, které uzavírají duchu cestu.

»Nadvláda rozumu!« To je ten největší nepřítel pro každého, kdo usiluje ke Světlu a Pravdě. **Dodnes křesťanský svět ještě neví, v čem vlastně pozůstává dědičný hřích člověka**, který ho oddělil od Boha a odřízl od Světla.

Také zde nám nyní Poselství Grálu odhaluje Pravdu. Ukazuje nám jasně skutečné dění, a také selhání veškerého lidstva. Zjevuje nám pád lidského ducha, lidského pokolení, a jeho důsledky pro každého jednotlivce, pro národy i církve.

Na každého, kdo nové Poselství zná, působí nevýslovně směšně, když musí slyšet námitky, že Poselství Grálu neví nic o kletbě hříchu, tak jak nám to předkládá bible. Z takových slov hovoří jen úplná nevědomost.

Když Kristus přinesl kdysi Slovo Pravdy, ulekli se Jeho učedníci v hloubi své duše tak, že jejich nitro bylo naplněno jedinou otázkou: »Kdo může pak být ještě spasen?«⁹⁾ Ježíš je však tehdy nijak neuklidňoval, jak se to dnes snaží dělat církve, když se lidé uleknou vážnosti Pravdy. Na konci kázání na Hoře čtete tato slova:

»Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad Jeho učením.«¹⁰⁾ Církevní pobožnosti a bohoslužby vyvolávají ovšem jiné city v srdcích lidí. Poselství Grálu naproti tomu čerpá z téhož pramene jako Ježíš. Kdo jej čte s bdělým duchem, tomu projede duší hluboké uleknutí. Neboť on před sebou pojednou vidí velikost viny a to, co mu bylo až dosud skryto.¹¹⁾ Tak je tomu vždy, když paprsek Boží Pravdy prorazí mraky. Člověk, který zde žije v kalném soumraku vlastních myšlenek a představ jako pod temnou vrstvou mraků, se náhle ulekne, když ho zasáhne světlý paprsek shůry. Kdo tedy chce mít jasno o pádu do hříchu a jeho následcích pro lidstvo, nechť sáhne po novém Slově. Veliké selhání lidstva je tu úplně odkryto právě tak, jako vina církve, která nikdy nechtěla slyšet ani poznat Slovo Pravdy.

Proto nyní prožíváme onen hmotný a duchovní bankrot, ve kterém dnes stojíme. Slyšme o tom otevřené prohlášení v samotném Poselství Grálu:

»Jen naprosté selhání lidského ducha ve stvoření, spojené se zneužitím duchovní síly, která mu byla propůjčena, a kterou on zneužil tím způsobem, že zkroutil její účinky směrem dolů místo ke světlým výšinám, a dovedl to ku dnešním nesprávným výstřelkům!

Dokonce i schopnost nahlédnouti svou chybu již promarnil a prohrál. Tak bych dnes kázal jen hluchým uším, kdybych o tom chtěl říci více. Kdo chce skutečně slyšet a umí vážně hledat, najde v mém Poselství všechno, co potřebuje. Všude je také vysvětlení o velikém selhání, které pak přivedilo nevýslovnou tíhu v nejrůznějších formách.

Kdo je však duchovně hluchý, tak jako mnozí, ten má jen hloupý smích neporozumění, který se má zdát vědoucím, svědčí však jen o lehkomyšlné povrchnosti, která je totéž jako největší omezenost. Na koho ještě působí hloupá omezenost duchovních omezenců, a vzbuzuje u něho nějaký dojem, ten sám

nemá žádnou cenu. Sem patří Kristova slova: »Nechte mrtvé pochovávat mrtvé.«. Neboť kdo je duchovně hluchý a slepý, platí za duchovně mrtvého.

Lidský duch mohl svými schopnostmi učinit pozemský svět rájem, kdyby byl napodobil stvoření. On to však neučinil, a vidí proto tento svět před sebou tak, jak jej svým nesprávným působením zkroutil a zkřivil.

Proto běda ti člověče, ty shnilý výplode svých představ! Ty karikaturu toho, čím jsi měl být!«.

Celá zmatenost a nejasnost církevního učení vystupuje nejzřetelněji v tom, co hlásá o smírcí smrti a oběti Kristově. Odpykání skrze zástupce. Jak může toto učení být v souladu s Boží spravedlností?

Církev učí, že čistý a nevinný Spasitel musel snášet na kříži na Golgatě hněv nejsvětějšího Boha, a že proto ve svém utrpení volal: »Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?«¹²⁾ Tak to vykládá církev. Ale **tento výklad je falešný.**

Již sama Kristova slova mu odporují naprosto jasně a zřetelně. Také ve svých řečech na rozloučenou pravil ke svým učedníkům:

»Hle, přichází hodina, a již je zde, kdy se rozprchnete každý do svého domova a mne necháte samotného. Ale já nejsem sám, neboť Otec je se mnou.«¹³⁾

Zajisté, že Ježíš Kristus se na kříži modlil žalm dvacátý druhý, který je vlastně ve svém druhém oddílu zakončen vítězným chvalozpěvem¹⁴⁾. Je také správné, že Syn Boží po celou hodinu trpěl na kříži a byl při tom Bohem opuštěn. Ale důvod této opuštěnosti je úplně jiný, než se církev domnívá.

V ní se ukazuje veliká láska Otcova k Synovi!

Bez této těžké opuštěnosti byl by musel Ježíš viseti na kříži po celý den **živý!** Otec však chtěl ukrátit toto Jeho utrpení. Proto mu na krátkou dobu odejmul spojení se Světlem, aby smrt mohla nastat co *nejdříve*, čemuž se i Pilát velmi podivil. Syn tedy netrpěl na kříži hněvem Jeho Otce, poněvadž si nebyl žádné viny vědom! Trpěl však jen nenávistí lidí, kteří si sami činem ukřižování vykopali svůj hrob. Zachraňující láska Boží byla na Golgatě jejich nohama pošlapána. To byl důvod Jeho utrpení. Je tedy možno trpět pro jiné a kvůli jiným, ale nikdy není možná zastupitelská oběť odpykání. Proto se praví v přednášce »Vykupitel«:

»Ježíš mohl přijít pro hříchy jiných, mohl trpět a zemřít, mohl vystoupit jako bojovník za Pravdu. On sám však zůstal nedotčen a prost této viny a hříchu, a proto ji také nemohl osobně na sebe vzít.

Vykupitelské dílo není proto menší. Je obětí, nad kterou větší nemůže být. Ježíš přišel ze světlých výšin do bahna pro tebe, zápasil o tebe, trpěl a zemřel za tebe, aby ti přinesl světlo na pravou cestu vzhůru, aby ses neztratil v temnotě a nezahynul.

Tak stojí tvůj vykupitel před tebou. To bylo veliké a mocné dílo lásky.«¹⁵⁾

Odpykání prostřednictvím nějakého zástupce je v rozporu samo se sebou. Vždyť vina a odpykání jsou dvě události, které se navzájem podmiňují. Je nemravné a proto také nespravedlivé chtít požadovat odpykání od nevinného. Proto může být hlásané učení o smírcí oběti přijímáno jen **sleponou vírou**. Tato víra je slepá, poněvadž praví a tvrdí:

Co musí být z mravního hlediska odsouzeno jako nespravedlivé, to je ze stanoviska křesťanského svaté a spravedlivé, poněvadž to Písmo dosvědčuje. My sice nemůžeme pochopit tuto »Vyšší Boží

spravedlnost«, pokud ještě žijeme na této zemi. Ale jednou po smrti na věčnosti budeme to moci všechno jasně poznat. » - žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme.«¹⁶⁾

Při takovém výkladu bible musím ovšem myslet na vážný úsudek v Poselství Grálu, který je v plném souhlase s úsudkem Ježíšovým¹⁷⁾:

»**Ubozí politováníhodní věřící!** Lépe by jim bylo, kdyby byli ještě nevěřícími, poněvadž by pak mohli snáze a bez překážek nalézt cestu, o které se domnívají, že ji našli a mají.«

Slepá víra! To je opravdu fatální věc. Mohli bychom si skutečně myslet, že Duch Svatý, tedy »Duch Pravdy« by od nás požadoval víru, která v sobě skrývá nejasnosti, nevyřešené hádanky, ba dokonce potíže pro naše mravní cítění? Mysleme při tom na slepé lidi. Kdo ztratil zrak, je zajisté k politování. Právě tak politováníhodní jsou však takoví věřící, kteří holdují slepé víře. Přijde jim to však draho. Ach, kdyby tito věřící křesťané chtěli alespoň jednou slyšet varovné volání Toho, na kterého se sami stále odvolávají - pak by velmi brzy poznali, že Kristus nikdy nechtěl slepou víru. Místo ní požadoval jasné a pevné přesvědčení. Proto také pravil Pán ke svým učedníkům po jedné slovní potyčce se zákoníky a farizeji:

»Nechte jich, jsou to vůdcové slepých a sami slepí. Povede-li však slepý slepého, oba v jámu padnou.«.

Zde hovoří Ježíš o osudu těch, kteří propadli slepé víře a nedovedou se od ní odtrhnout nebo se jí zbavit. Slepá víra má všechny kořeny v duchovní lenosti, ale duchovní lenost vede k smrti. Jáma, ze které již není záchranu, je věčná smrt.¹⁸⁾

Proto zde mají následovat slova z Poselství Grálu, které nás chtějí uvarovat toho, abychom po falešné cestě slepé víry neběželi vstříc své duchovní záhubě, aniž bychom o tom věděli:

»Vírou se spokojí jen každý lenoch. Je to také víra, které se posměváčkové mohou také zachytit. A slovo víra, které je falešně vykládáno, je tím poraženým a skáceným stromem, který se nyní položil jako překážka před lidstvo na jeho cestě vpřed. Víra nemá být pláštěm, který velkomyslně zakrývá všechnu lenost myšlení a která se jako spavá nemoc s ochromující pohodlností klade na lidského ducha! Víra se ve skutečnosti má stát **přesvědčením!** Přesvědčení však vyžaduje živost a to nejostřejší zkoumání!

Kde zůstává jen jediná mezera, jediná nerozluštitelná hádanka, tam se stává přesvědčení nemožností. Žádný člověk nemůže proto mít pravou víru, pokud v něm zůstává jediná otevřená otázka.

Již slova »slepá víra« dávají tušit něco nezdravého. Víra musí být **živá**, jak již Kristus kdysi požadoval, neboť jinak nemá žádného smyslu. Živost však vyžaduje vlastní pohyblivost, odvažování, a také zkoumání. Nikoliv tupé přijímání cizích myšlenek. Slepě věřit - znamená přece nerozumět! Čemu však člověk nerozumí, nemůže mu také duchovně přinést žádného užitku, neboť neporozuměním nemůže v něm nic přijít k životu. Co však v sobě plně neprožije, nebude také nikdy jeho vlastnictvím! A jediné to, co je jeho vlastní, může ho přivést vzhůru.

Nikdo konečně nemůže kráčet po nějaké cestě, nemůže po ní jít kupředu, když v této cestě zejí veliké trhliny. Člověk musí duchovně zůstat tam, kde již vědomě nemůže dále. Tato skutečnost je nevyvratitelná a jistě také snadno srozumitelná.

Ve spánku nemůže nikdo kráčet svou cestou ke Světlu Pravdy. Ani s nějakou páskou nebo závojem před očima. Stvořitel chce mít své lidi ve stvoření vidoucí. Ale být vidoucím znamená být vědoucím. A k vědění se nehodí žádná slepá víra! Pohodlnost a lenost myšlení jsou v takové víře, ale žádná

velikost!

Každá správná cesta má také jasný konec, a nesmí vést někam do nějakého nesrozumitelného houští. Je to utíkáni se k nezakryté nevědomosti, kde jako vysvětlení mají sloužit »nevyzpytatelné cesty Boží«!

Pro člověka nemusí být ve stvoření **žádného** mystéria, a také ho být nesmí, neboť Bůh chce, aby Jeho zákony, které ve stvoření působí, byly člověku dobře **známy**, aby se podle nich mohl řídit a skrze ně dokončit a splnit svou pouť světy, aniž při tom zbloudil v nevědomosti.

Je to jeden z nejosudovějších názorů, považovat hrubou vraždu na Synu Božím za nutnou smírčí oběť pro lidstvo!

Jak je možno si myslet, že tato brutální vražda Syna Božího by měla smířit Boha?

Poněvadž pro tento podivný názor nebylo možno logickým způsobem najít také žádné objasnění, vklouzlo se zase za tak často používanou zeď Božského mystéria, tedy za děj, který nemůže být lidmi pochopen.

Při tom je Bůh tak jasný ve všem, co dělá. Je jasnost sama! Stvořil přece ze své vůle přírodu. Musí přece být přirozené právě to pravé, poněvadž vůle Boží je přece naprosto dokonalá.

Ale smírčí oběť na kříži musí být každému přímému myšlení **nepřirozenou**, poněvadž je vůči nevinnému Synu Božímu také nespravedlivou. Zde nepomůže žádné vytáčení nebo kroucení. Člověk by měl raději docela otevřeně přiznat, že něco takového je opravdu nepochopitelné. Může se namáhat jak chce, nedojde při tom k žádnému závěru, a nemůže v tomto případě již svému Bohu rozumět. **Ale Bůh chce, aby Mu bylo rozuměno!** Může to také požadovat, poněvadž Jeho vůle, Jeho projevy vůle jasně spočívají ve stvoření a nikdy si neodporují. Jsou to jen lidé, kteří se snaží, aby do svého náboženského hloubání vnesli neporozumění a nesrozumitelnost.

Pracná stavba nesprávné základní myšlenky nutné smírčí oběti smrti na kříži boří se již slovy samotného Spasitele ve chvíli, kdy byl ukřižován:

»Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!

Bylo by třeba této přímluvy, kdyby smrt na kříži měla být nutnou obětí ke smíření? Nevědí, co činí! To je přece obžaloba nejtěžšího druhu. Je to zřejmý poukaz na to, že to, co činí, je nesprávné! Že tento čin byl jen obyčejným zločinem!

Což by se byl Ježíš Kristus modlil v Getsemane, aby kalich utrpení od Něho odstoupil, kdyby Jeho smrt na kříži byla nutná jako smírčí oběť smíření?

Nikdy! To by byl Kristus neučinil! Ale On věděl, že muka, jež na Něho čekají, jsou jen následek **svobodné lidské vůle**. A proto je zde tato modlitba.

Jako v zaslepení chodilo se kolem toho dva tisíce let a bezmyšlenkovitě se přijímalo to nejnemožnější.«.

Těmito slovy učí nás Poselství Grálu rozumět událostem na Golgatě tak, jak to bylo viděno a posuzováno ze Světla od Boha. Kdo ještě nyní bude dávat přednost slepé víře, jak ji dosud od něho církev požadovala a ještě dnes požaduje, před tímto jasným přesvědčením, ten vyslovuje sám nad sebou svůj rozsudek.

»Dnes již nikdo nesmí říkat ubohé lidstvo, neboť ono je vinným vědomě, jak jen může být nějaký tvor vinen.

Slova: »Odpusť jim, neb nevědí, co činí.«, nejsou již na místě u dnešního lidstva. Ono mělo již více než jednou příležitost otevřít oči i uši. Jedná s plným vědomím, a všechny zpětné účinky musí jej proto zasáhnout s plnou silou a plnou měrou nezkráceně.« ¹⁹⁾

3) Duch Svatý jest vůle Boží, Duch Pravdy a spravedlnosti. Učedník Jan, který Synu Božímu nejlépe rozuměl, podržel to ještě ve své paměti. Jeho slova nebyla však správně pochopena a vykládána, poněvadž všechny výklady Písma stojí nevědomky pod tlakem dogmatiky, která již žádný jiný výklad nepřipouští, poněvadž by tím začala kolísat celá stavba. Zkusme však jednou číst Jana 16, 5 - 15 bez předpojatosti a zaujatosti. Tam je dosvědčeno následující:

a) Kristus řekl ve svých řečech na rozloučenou svým učedníkům, že se vrátí domů ke svému Otci. ²⁰⁾

b) Utěšoval při tom zarmoucené a zmalomyslněné učedníky slovy: Chci vám poslat **jiného**, abyste nebyli osamělí a opuštění, Utěšitele ²¹⁾, Ducha Pravdy ²²⁾, Ducha Spravedlnosti ²³⁾.

c) On bude svět **trestat** ²⁴⁾, to znamená soud pro nevěřící ²⁵⁾, pomoc pro učedníky ²⁶⁾, a přemožení Satana ²⁷⁾.

d) Duch Pravdy Syna Božího **oslaví** a připomene učedníkům všechno, co Ježíš učil.

e) Duch Pravdy vychází od Otce ²⁸⁾, a přijde na Synovu prosbu sem na tuto zemi ²⁹⁾, »Chci poslat.«

Toto zaslíbení o vyslání Utěšitele, Ducha Pravdy a Spravedlnosti nebylo splněno o Letnicích ³⁰⁾, jak tomu církev učí ještě dnes.

Je nutno se konečně naučit rozlišovat mezi jednotlivými zaslíbeními v Novém zákoně, a nesmí se to všechno míchat dohromady:

A) O prvních svatodušních svátcích splnilo se zaslíbení o vylití síly Ducha Svatého ³¹⁾. Přednáška »Vylití Ducha Svatého« dává o tom vyčerpávající vysvětlení. Vylití síly děje se každým rokem v určitý den, který k tomu účelu Stvořitel určil. Je to tentýž den, ve kterém smí tuto sílu přijímat celé stvoření. Ono žije z tohoto milostivého daru Nejvyššího. Bez tohoto daru nemohlo by dále existovat. Jen rozumově chytrý člověk vzdálil se tak daleko od Světla, že již není schopen prožít tak zázračnou milost.

Ale poněvadž učedníci byli tehdy vedením shůry shromážděni v pravou hodinu k pobožnosti, směli přijmout tento dar, který od počátku církevních dějin nebyl již pak nikomu dán, tedy ani Augustýnovi, ani Lutherovi, ani žádnému z mnohých papežů, totiž dar Plamenného jazyka. Tento dar učinil s prostých celníků a rybářů apoštoly a vyslance Páně.

B) Zaslíbení o Duchu Pravdy, který přijde, aby soudil svět ³²⁾ a obec pokorných vykoupil ³³⁾, kryje se se zaslíbením Syna Člověka ³⁴⁾.

Duch Pravdy a Spravedlnosti je Syn Člověka. Jeho Slovo je mečem, který každému přináší záchranu, nebo když nebyl poznán a člověk se sám uzavřel, také záhubu! ³⁵⁾

To se ovšem nestane teprve v době nějaké daleké budoucnosti. Třetí článek víry, ve kterém se praví: »Pán přijde soudit živých i mrtvých.«, má pro nás dnes docela zvláštní význam. Neboť soud, který nám byl v Novém zákoně zaslíben, rozděluje již nyní lidi ve dvě velké skupiny. V Poselství Grálu se nám o tom říká toto:

»Nyní hovoří lidstvo již po léta podivným způsobem o **obratu světů**, který má přijít, a tentokrát má vyjimečně pravdu. Tento obrat je již zde! Lidstvo stojí uprostřed všeho obsáhlého dění, které stále ještě očekává, a nic z toho nepozoruje, **poněvadž nechce!**

Jako vždy představuje si všechno jinak, než jak to ve skutečnosti je! Tím ovšem zmešká svůj čas, ve kterém mohlo uzrát, a zklame a selže jako vždy, neboť dosud lidstvo nikdy **nesplnilo** to, co od něho Bůh očekával, co mohl očekávat a očekávat musel, jestliže je chtěl ponechat v tomto stvoření.

V jednání lidí je taková svěhlová omezenost, která se při každé události Světla vždy stejným způsobem opakovala, leží v něm taková dětinská svěhlovost a směšná domýšlivost, že nezbývá již mnoho naděje na záchranu.

Z toho důvodu bude nyní stvoření očištěno ode všeho takového zla. Nejsvětější vůle přivede očištění v uzavření kruhu všeho dění a všeho jednání.

Uzavření kruhu bude přivedeno silou Světla. Všechno se bude muset podle něho soudit a řídit, musí se očistit nebo musí zahynout, propadnout se do strašlivého rozkladu. Je to přirozené a zákony stvoření podmíněné, že všechny zlé vlastnosti nyní ke konci vyženou také nejsilnější květy a musí přinést své odporné plody, aby se tím na sobě a mezi sebou vyžily až k smrti.

Všechno musí přijít do varu v síle Světla! Z tohoto vření může však vyváznout a vystoupit vzhůru jen uzralé lidstvo, které bude schopno a také ochotno přijmout nové Boží zjevení. S díkem a jásotem, a podle něho také žít, aby jako správně působící putovalo stvořením.«.

Dosavadní vývody mohly u mnohého čtenáře vzbudit otázku:

V jakém poměru je tedy poslání Syna Člověka k onomu poslání, které měl tehdy splnit Ježíš?

Odpověď zní: **Ježíš je láska Boží - Syn Člověka je naproti tomu spravedlnost.**

Ježíš je láska Boží, která přišla na zemi pomáhat a spasit, zachránit a vykoupit. Syn Člověka, spravedlnost, přichází a přináší proto soud nad celým lidstvem. S tímto soudem je však také spojeno nabídnutí **poslední milosti**. To říká také bible velmi jasně a zřetelně. Dvě místa zde přichází v úvahu: ³⁶⁾

Syn Člověka přijde, aby zachránil vyvolené, jestliže u nich nalezne víru. Tak o tom svědčí Lukáš. Přinese dokonalou Pravdu, což bylo Ježíšovi nezralostí Jeho učedníků a nepřátelstvím zákoníků znemožněno. Tak to vysvětluje Jan.

Proto nám říká dnes Poselství Grálu:

»Posláním Syna Člověka na zemi je pokračování a dokončení poslání Syna Božího. Poněvadž Poslání Syna Božího mohlo být jen přechodného druhu. Je tedy v pokračujícím dokončení také jeho **upevnění!**«

Že to všechno má ovšem hlubší důvody, než jen nahoře zmíněné, může každý z Poselství poznat sám.

Všechny tyto myšlenky nejsou snad důsledkem namáhavého bádání v Písmu, k němuž by došel teolog evangelické církve vlastním studiem. Toto pochopení se u mne objevilo samo sebou, jakmile jsem poznal Poselství Grálu jako Pravdu. Pak se mi vedlo tak, jako oběma učedníkům, kteří kdysi na své cestě do Emauz prožili zázrak, o němž podává Lukáš zprávu těmito slovy:

»Tehdy otevřel jim mysl, aby rozuměli písmům.«³⁷⁾

Kdo se bude cítit dotčen obsahem tohoto nového Poselství, poněvadž ono, jak se tvrdí, je neslučitelné s evangeliem o ospravedlnění hříšníků jedině milostí skrze víru, a proto musí být odmítnuto jako blouznění, tomu budiž řečeno následující:

Kdo asi zná stvoření lépe? Člověk, který v něm žije, nebo ten, který je stvořil?

Odpověď si mohu uspořít. Ve stvoření se ovšem uskutečňuje i naše vykoupení a celé dějiny spasení.

Proto naslouchej každý slovům, která nyní následují!:

» Jedině konstruktér sám může vám vysvětlit nějaké složité soustrojí, nebo ten, kterého on k tomu povolal a vyučil.

Tak je tomu zde na zemi a nejinak je tomu i ve stvoření. Ale právě tam chtějí ti, kteří sami jsou jen částí tohoto stvoření, sami ze sebe vědět všechno lépe než Mistr, a nechtějí přijmout žádné poučení o tom, jak se používá tohoto soustrojí, nýbrž sami chtějí učit jeho základním zákonům, které se snaží sami stanovit jen svým povrchním pozorováním zcela nepatrných výběžků skutečnosti, před kterou se vždy uzavírali, aby ji nemuseli vytušit.

O nějakém vědění nemůže zde tedy být ani řeči. A přece vám byla možnost takového poznání láskyplně nabídnuta samotným Synem Božím, který se vám ji snažil dát v obrazech a podobenstvích. Jejich obsah však vámi nebyl nikdy poznán, nýbrž lidským chtěním rozumět všemu lépe byl znetvořen a překroucen.

Nyní je opět dávana příležitost vidět jasně Boží zákony ve stvoření, aby se tím mohli lidé stát opravdovými služebníky Božími, plně vědomými v radostném a svěžím činu, jak to opravdu vyžaduje opravdová služba Bohu.«³⁸⁾

Proto bych rád jako teolog zavolal ke všem ostatním teologům:

»Slezte dolů z vysokého stromu teologie, který jsme společně v namáhavém rozumovém hloubání zasadili, abychom pak na něj mohli vlézt a všechno z této »Vysoké strážní věže« vidět.

Slezte a posadte se se mnou u nohou Mistrových. Pak budeme Jemu společně naslouchat a učit se. A bude nám darováno to, že s Jeho pomocí vystoupíme na Horu, a s jejího vrcholu pak s hlubokým pocitem viny a díky budeme se smět podívat dolů na ten stromeček, který se nám kdysi tak líbil.

Tam ovšem také poznáme, že z dálky se blíží bouře hučícího moře, na kterou tento slabý stromeček nedorostl! Blaze všem, kteří pak smějí prodlévat na Hoře!«

1)

učení, že posvěcený chléb při poslední večeři svou podstatu podržel, že tedy nadále zůstane chlebem

2)

neřešitelné rozpory

3) , 15) , 19) , 38)

Poselství Grálu

4)

srovnej Volz: »Prorocké postavy Starého zákona«, strana 208

5)

Kaufus - Diesch: »Kniha reformace«, strana 444

6)

»Proč tolik povyku kvůli Poselství Grálu« od Daniela Swarovského, strana 61

7)

Jan 3, 3

8)

Jan 16, 13

9)

Marek 10, 26

10)

Matouš 7, 28

11)

Žalm 19, 13 a 1. list Korintským 4, 5

12)

Matouš 27, 46

13)

Jan 16, 32

14)

Žalm 22, verš 23 - 32

16)

2. list Korintským 5, 7

17)

Matouš 21, 31; Lukáš 18, 14

18)

Zjevení Janovo 20, 14; 21, 8

20)

verš 5.

21) 29)

verš 7.

22)

verš 13.

23) 24)

verš 8.

25)

verš 9.

26)

verš 10. a 13.

27)

verš 17.

28)

Jan 14, 26; 15, 26

30)

Skutky Apoštolů, kapitola 2.

31)

Skutky Apoštolů 1, 8

32)

Jan 16, 8 a 11

33)

Jan 16, 10

34)

Lukáš 18, 8; Matouš 23, 31 - 36

35)

Zjevení Janovo 1, 10 - 18

36)

Lukáš 18, 7 a 8 ; Jan 16, 12 a 13

37)

Lukáš 24, 25

From:

<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek8

Last update: **05.11.2014 02:52**

